סיפור עץ התפוח

ק. אושינסקיי

עץ תפוח-בר עמד ביער. בסתיו נפל ממנו תפוח חמוץ קטן. באו ציפורים, נקרו את התפוח, נקרו ואכלו, נקרו ואכלו גם את גרעינים שבתפוח.
רק גרעין אחד נשמר ונפל על הארץ. כל החורף עבר הגרעין תחת השלג ובאביב, כאשר השמש חיממה את האדמה הרטובה, התחיל להתפתח. הוציא שורש קטן לתוך האדמה ומלמעלה הופיע נבט עם זוג פסיגים, עלי נבט קטנים. מבין הפסיגים יצא גבעול עם ניצן ומהניצן עלו שני עלים ירוקים. ניצן אחרי ניצן, עלה אחרי עלה, ענף אחרי ענף צמח העץ, ותוך חמש שנים עמד כבר עץ תפוח-בר חדש במקום שבו נפל הגרעין.
עבר ביער נוטע עם העוזר שלו, ראה את עץ התפוח ואמר: "הנה עץ יפה. הוא יתאים לנו" והתחיל להוציא את העץ מהאדמה.

עץ התפוח נבהל כשהנוטע התחיל לחפור סביבו וחשב: "אני כבר אבוד!" אך הנוטע הוציא את העץ בזהירות, לא קרע את השורשים שלו, העביר אותו למטע ושם באדמה טובה.
עץ תפוח-בר נעשה גאה מאוד.
"כנראה אני סוג מיוחד" חשב "אם מביאים אותי מהיער למטע."
והוא הביט מלמעלה על הגדמים המכוערים שעמדו סביב עטופים בסמרטוטים. לא ידע שהוא נמצא במשתלה.
אחרי שנה הגיע הנוטע עם סכין עקומה והתחיל לגדוע את העץ. נרעד עץ תפוח-בר וחשב "עכשיו אבוד, זה בטוח!"
והנוטע חתך את כל החלק העליון, הירוק של העץ והשאיר רק גדם. וגם את הגדם הוא שיסע ובשסע שם רכב,

ענף קטן מעץ תפוח תרבותי משובח. אחר כך מרח את הפצע במשחה, עטף בסמרטוט, העמיד סביב יתדות והלך.

עץ התפוח הרגיש חולשה, אך הוא היה בריא וחזק. התאושש מהר מאוד והתאחד עם הענף הזר. הענף החדש שתה מיץ של תפוח-בר וגדל מהר. הוציא ניצן אחרי ניצן, עלה אחרי עלה, ענף אחרי ענף ותוך שלוש שנים היה

כבר לעץ שהתכסה בפרחים ריחניים, לבנים-ורודים.
עלי הכותרת הלבנים-ורודים נפלו מהר ובמקומם הופיעו שחלת ירוקות שבסתיו הפכו לתפוחים. כבר לא תפוחי-בר חמוצים אלא תפוחים סמוקים, מתוקים, עסיסיים!
ועץ תפוח צמח והיה כל כך מוצלח שממטעים אחרים באו לקחת ממנו רכב להרכבות.